

kuida Kemberi rahwas nüüd illusaste ellab!" — Emma hakkas wannaks sama, ja sedda enam tundis enmast nõrgemaks minnema, sedda enam mõtles: nüüd olleks head minniat waja! — Ja kui hakkas arwama, siis tulli temma mele Katta, sestsamast küllast rikka perremehhe tüttar. „Selle peab Kustaw kossima! seal on rahha, sealt same ühhel hobil palju abbi!" Agga Kustaw wangutas pead ja ei wastanud esite middagi, agga pärrast, kui emma selgemat otjust pärriis, ütles: „Kattal on küll rahha, illusaid ridid ja muid asju, agga minnule ta ei kõlba; ma tahhan naest, ei mitte rahhakotti; ma tahhan armastust, ei mitte riidlemist; Kattal on tiigge südda. Mõttele, pai emma, kui raskeks so ellu siis wiimisel otjal lähhäb! kas sedda sünnul ehk minnul tarwis?" — Kustawil olli teine nõu; temma melest olli teine tüdruk armas, Madlena nimmi.

Madlena olli waene laps. Kui ta wanne-
mad weel ellasid, siis nende käsji käis hästi; neil olli peawarju, toitu ja lome, ellasid ühhel mehel, waiksede ja waggaste. Emma tütre hakkasid aeg-
saste õppetama, nõnda et ta õige kauniste luges, kui ninna ots alles lana äre ullatas. Teised lapsed ollid neil norelt kõik surmud, se üks agga wannema-
tele illejäänud, sellepärrast ka nende melest kallim kui kuld. Illus olli nähha, kuida need kolm ellasid

ja kokku leppisid, inglitelgi taewas wõis sest rõõm olla. Agga äkkitselt läks kõik teiseks. Kewwa-
disel ajal olli isja nattukesse teed käimas; koju tultes uppus ühte järwe ärra, kust piddi ülletul-
lema. Se õnnetus löi emma süddamele rasket hawa. Küll ta meel leidis Jummal peale lotes uut rõõmu, agga siiski piddi wahhete wahhel, kui omma lapse peale watas, jälle sureks kurwastus-
ses nutma. Se kurwastus ei jäänud kauaks, ta sai sest lahti hirmsal kombel. Ku aega pärrast isja surma kuuldi südda õse seal küllas suurt kassa: „tulli lahti, tulge appi!" Se maja, kus Mad-
lena omma eumaga ellas, põlles ja kange tulega olli kattus pea põllema läinud. Kes unnest är-
kasid jooksiwad kokku; esimese olli nabrimees Kurre Karel. „Kus on Madlena ja temma em-
ma?" — Ei kegi wastanud. Karel löi kartma, et nad magades jäänud tulesse. Ni ruttuste, kui se mõtte rinnus tõusis, olli temma nõu pe-
tud; ta tõmbas kae sabba üle pea ja kätte, üt-
les: „aita armas Jummal!" ja kargas majasse. Kange suits ja pallaw löi wasta, et ta ei jäänud hingata egga nähha; kässikaudu leidis ta Mad-
lena wedit, wõttis lapse riete seest, kelle al ta maganud ja jooksis pooluimane wälja. Ei ta wõinud enam ueste taggasi, olli hõpis wässind. Agga ta hakkas nüüd palluma, et Jummal pär-